

relle anliggender under nr. 3 stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men stiller det under nr. 2 anførte ændringsforslag.

Kulturministerens seneste forslag om børneteater og opsøgende teater er endnu en afskyelig sugesnabel i de alt for hårdt plagede skatteborgeres lommer. Ritt Bjerregaards visioner i Rapport fra en Kaffeclub har fået endnu en af sine målsætninger opfyldt, nemlig at støtte den socialistiske kunst, og derfor kan det jo ikke undre, at de røde klapper i deres små hænder. Og så er man i øvrigt bedøvende ligeglade med, at f. eks. vore virkelige kulturskatte på museerne går til grunde.

Det kan ikke undre, at også Danmarks liberale parti, venstre, sluger dette påfund. Partiet har jo indgået ægteskab med socialdemokratiet.

Tilsyneladende kan ministertaburetter ikke købes for dyrt.

For hvad er det reelle i dette lovforslag? Er det at gavne børnene, som det så smukt hedder? Nej. Dette her er beskæftigelsesterapi for de alt for mange, der er blevet uddannet rundt omkring på de forskellige teater-, film- og musikskoler. Disse mennesker, der jo råber op om at vise solidaritet med det arbejdende folk, ønsker ikke selv at blive en del af det arbejdende folk. Man forlanger, at de, der står i produktionen, nu skal aflevere mere af deres surt erhvervede løn, så disse frelste nulvækst-filosoffer kan få lov at fortsætte med deres samfundsundergravende særprivilegier på andres bekostning.

Man taler så smukt om nærdemokrati og medbestemmelse, men her gør man jo det stik modsatte. Man vil fra centralt hold bestemme, at nu skal der oprettes opsøgende teater og børneteater, enten man vil eller ej.

Med dette lovforslag i hånden skal man nok fra disse unge, der har lært at spille på en guitar, finde ud af, at netop på deres egn er der behov for et opsøgende teater.

Folketinget har netop modtaget en statistik over udviklingen i kulturmønsteret i Danmark fra det tidspunkt, hvor vi fik oprettet det ulyksalige kulturministerium. Vi kan af statistikken læse, at hver dansker nu via skattebilletten betaler 350 kr. om året til såkaldte kulturformål.

Men for kulturministeren og hans fine venner i kultureliten er dette beløb jo kun lidt, og for øvrigt anser de kunsten for højt hævet over noget så ligegyldigt som penge.

De økonomiske ministre plus nationalbankdirektøren får dybe rynker i panden over spekulationer om, hvordan man får nye lån hjem, og af at planlægge nye skatter og afgifter. Men det gør ikke indtryk på de rystende ansvarsløse politikere, der selvroses sig som »ansvarlige«. Så ministeren skal nok få sit flertal for lovforslaget. Flertallet omfatter ikke fremskridtspartiet!

Et *andet mindretal* (det konservative folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet under nr. 1 og 4 stillede ændringsforslag.

Et *tredje mindretal* (centrumdemokraternes medlem af udvalget) udtaler, at man gerne ser bedre økonomiske betingelser for børneteatrene, idet teateroplevelser er af betydning for børns udvikling. Mindretallet har i sin stillingtagen til lovforslaget lagt vægt på, at det overlades til de kommunale råd at tildele støtte, idet man har tillid til, at disse råd vil sikre et alsidigt udbud af teaterforestillinger.

Mindretallet sætter sin lid til, at skolenævnene vil leve op til deres forpligtelse i henhold til skolestyrelsesloven og foretage den fornødne udvælgelse blandt de mangede tilbud.

Mindretallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet under nr. 1 stillede ændringsforslag og med det af ministeren for kulturelle anliggender under nr. 3 stillede ændringsforslag.

Et *fjerde mindretal* (kristeligt folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet er principielt velvilligt indstillet over for børneteatervirksomhed, idet mindretallet er af den opfattelse, at teaterforestillinger er med til at præge børns udvikling i en positiv retning. Mindretallet ønsker derfor økonomisk støtte til positive og udviklende børneteaterforestillinger, men beklager imidlertid den ensidige udvikling, der er sket inden for de opsøgende børneteatre, hvor man søger at nedbryde forældrenes påvirkning af børnene, og mener ikke, forslaget har sikret